

POTICANJE PROIZVODNJE – DUGOMETRAŽNI I KRATKOMETRAŽNI DOKUMENTARNI FILM, ROK 30. OŽUJKA 2017. GODINE

Na proljetni rok za produkciju dokumentarnog filma javilo se 13 autora i producenata za dugometražni, te 10 za kratkometražni film. Tom broju nisam pridodao 6 projekata koji zbog nedostatne dokumentacije automatski nisu uvršteni u recenziranje. Velik broj prijavljenih projekata izrazito je televizijskog pristupa u konceptu i dramaturgiji, tako da bi prirodna adresa za njihovu realizaciju morala biti Televizija. I u tom i takvom pristupu ima dobrih i zanimljivih tema koje bi se mogle pretvoriti u kvalitetan televizijski program. S druge strane, novac je kao i uvijek bio važan ograničavajući regulativ broja odobrenih projekata.

Od pristiglih dugometražnih projekata prednost sam dao projektima autora koji su svojim redateljskim koncepcijama i primjerima audio-vizualnog pristupa u dostavljenim trailerima dali svjež i zanimljiv pogled na izabrane teme.

Igrano-dokumentarna „Berekina“ Ivane Marinić Kragić na intimno-poetski način, jednostavno i nenametljivo progovara o intrigantnoj temi zabranjene ženske ljubavi u kojoj se vjera i ljubav neprestano propitkuju i stavljaju na kušnju. Bruno Pavić je u „Zaljevu“ ekološkoj temi kontaminacije kaštelanskog zaljeva prišao vizualno vrlo dojmljivo, pronašavši kreativni put kako isključivo filmskim sredstvima ispričati kompleksnu priču o posljedicama više desetljetnog zagađivanja. Autor temi ne prilazi aktivistički, nego voajerski bilježi situacije i ljudska stanja u i oko razrušenih industrijskih objekata, dajući gledateljima prostor za zaključivanje. „Štafeta smrti“ Nade Prkačin, ratne izvjestiteljice iz Istočne Slavonije priča je o proboju iz Vukovara i putu kroz minska polja. Nada Prkačin dobro poznaje svoje protagoniste, ljude koji su preživjeli taj put. To uzajamno povjerenje i želja da se ispriča sugestivna ratna priča daje mogućnost intimne snage ovog filma.

„Snajka traži sreću“ , kratkometražni film Tee Vidović neka je vrsta dokumentarne inačice igranog filma „ Moje grčko vjenčanje“. Tea je Hrvatica iz dobrostojeće zagrebačke obitelji, njen novopečeni suprug dolazi iz tradicionalne Romske obitelji s Kosova. Oženili su se nakon kraće veze, na zaprepaštenje obje obitelji. Je li moguć uspješan brak uz tolike kulturološke, socijalne i ine razlike? Humoristično-dramski koncept ovog filma dobar je

pristup složenoj temi traženja sklada i sreće u naizgled nepremostivim razlikama.

Dva su kratkometražna dokumentarna filma dobila sredstva za postproduksijsku fazu. To su „Mezostajun“ Ivana Ramljaka i „Nona“ Maria Pučića. U prvom filmu Ivan Ramljak naizgled jednostavnom koncepcijskom metodom kontrasta slike i tona propitkuje opstojnost života na jadranskim otocima. Rezultat je vrlo lucidna slika stvarnosti, koja isključivo filmskim sredstvima daje novu dimenziju viđenom.

„Nona“ je kratak i dojmljiv dokument o starosti, smrti i ljudskoj krhkosti. Autor je fiksirao kameru u stanu svoje bake, gotovo nepokretne starice koja se više ne može brinuti o sebi, ali odbija otići u bolnicu ili dom.

Neven Hitrec, umjetnički savjetnik za dokumentarni film